

[Ingmar Wagner.]

måske ikke er så galt. Af det, der er fremkommet i dag, får man næsten den opfattelse, at den barriere, der er blevet brudt, var den, man ikke kunne få brudt i bogtrykkerforeningen, og at man nu har benyttet lovgivningsmagten til at få den brudt; man har ikke haft mulighed for at klare det i faget arbejderne og arbejdsgiverne imellem, men nu er barrieren blevet brudt. Jeg tror ikke, at dette brud bliver til synderlig gavn for dansk ungdom, jeg tror ikke, at der bliver flere lærlinge af den grund. Hvis der virkelig var noget reelt bag det, der er sagt om, at det er for ungdommens skyld, og at vi ikke skal støde arbejderungdommen ud i det sorte mørke o. s. v., o. s. v., så skulle partiet venstre have vist sin gode vilje i en lang række andre afgørende spørgsmål for dansk ungdom, som har været til debat her i folketinget. Dér har man stødt ungdommen ud i mørket, dér har man rigtignok ikke haft den samme varme interesse for arbejderungdommen, som der er givet udtryk for under debatten om dette specielle spørgsmål.

Et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Adolph Sørensen, først og fremmest om den nye § 32, som det er afgørende for os at få ændret. Jeg vil henvise til den debat, som fandt sted her i folketinget den 12. april i år, og citere lidt af det, som den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Møller, dengang sagde i forbindelse med mæglingforslagets ophøjelse til lov. Det står sp. 4185:

„Vi nærer for vort vedkommende fuldkommen tillid til forligsmandens og forhandlernes indsigt i disse spørgsmål, og vi deler helt det ærede medlem hr. Erik Eriksens ængstelse for den forhandlingssituation, der kan opstå i fremtiden, hvis det høje ting i dag beslutter sig til at ophøje mæglingforslaget til lov med en væsentlig forandring af dets indhold.“

Det er ganske klart, at dengang ville man ikke være med til det; det ville være en fare for hele arbejdsmarkedssituationen, hvis man begyndte at røre ved det, som man var nået frem til; men nu kan man godt ændre ved det, som blev fastlagt dengang. Vi kommunister forstår ikke, at det skal være nødvendigt, ikke mindst på baggrund af det, der nu tydeligt er kommet frem om, at der kan skabes et flertal her i tinget

imod, at denne lærlingebegrænsning og disse lærlingeskalaer skal forbydes. Jeg henstiller til udvalget, at man påny tager denne sag op og når til et positivt resultat.

Til slut en bemærkning til det ærede medlem hr. A. C. Normann, der om vore ændringsforslag sagde, at de ikke har nogen særlig betydning. Vi har den opfattelse, at de har stor betydning for arbejderungdommen, for lærlingeungdommen, for de følger i høj grad de krav, som lærlingebevægelsen har fremsat. Når også det ærede medlem hr. Hans Rasmussen hævder, at de ikke har stor betydning, vil jeg sige, at jeg tror, at disse krav blev fremsat allerede, da det ærede medlem hr. Hans Rasmussen var lærling, måske også af den lærlingeforening, han dengang var medlem af.

J. M. Pedersen: Min modstand mod dag-skoleundervisningen blev af det ærede medlem hr. Ingmar Wagner fortolket på den måde, at jeg ønskede, at lærlingene, de, der skulle dygtiggøres, skulle have en længere arbejdsdag end dem, der ikke skulle dygtiggøres. Det er en lidt underlig måde at fortolke mine udtalelser på, synes jeg. Skal man tale om arbejdsdag, fordi de skal gå i skole et par timer nogle aftner om ugen? Jeg synes ærlig talt, at de, der får chancen for at få et svendebrev, når de er udlært, og mulighed for at tjene en større løn end dem, der ikke er blevet udlært i et fag, også skal yde en indsats for at nå denne dygtiggørelse, for at nå denne mulighed for at få bedre kår her i livet. De ufaglærte må da også lide under, at de på forskellig måde må være med til at betale for uddannelsen af dem, der får svendebrev. Jeg tror, at de unge mennesker, som kommer i lære, har godt af at blive beskæftiget nogle timer om aftenen, for det er mange gange svært for dem at få aftenen til at gå. Vi ser da også, hvad der fra myndighedernes side bliver gjort for arbejdsdrengene og de ufaglærte rundt omkring gennem aftenskolerne netop med den motivering, at det har de bedre af end at gå ledige, stå på gadehjørnerne om aftenen o. s. v.; de har godt af at komme i skole og få undervisning dér. Hvorfor skal så ikke også de, der kommer i lære, ofre nogle aftner på deres uddannelse? Det synes jeg ikke der er noget at sige til.

Det ærede medlem hr. Ingmar Wagner